

Itt vagyunk az utolsó vacsorán. Jézus már mindent elmondott és megtanított, amire csak módja volt. Azt gondolhatnánk, hogy az apostolok három évnyi együtt élés, együtt tanulás után már csak értik egy kicsit, hogy Jézus mit is akar velük közölni... Hiszen már annyiszor emlegette, hogy szenvedni fog, de harmadnapra feltámad. Akkor miért ez az értetlenkedés...? Hiszen ugyanazt mondja más szavakkal. Mégsem értik. Miért? Mert nem fér bele a Messiás-képükbe. Tényleg nem értik, miért nem használja a hatalmát. Miért nem veri le mennyei seregek élén a hatalmaskodókat? Miért nem foglalja el a trónt? Miért nem veszi át a hatalmat?

Valljuk be: gyakran mi is szívesen vennénk, ha a védelmünkben Jézus mozgósítaná ezeket a mennyei erőket. No, nem kell senkit bántani, de mibe kerülne meggyógyítani a nagymamát? Vagy miért ne lehetne meggyőzni a világ vezetőit, hogy ne háborúzzanak? Hiszen csak egy kis transzcendens ijesztgetés kellene, és lehet, hogy abbahagynák?

És amikor ilyen gondolatok támadnak bennem, máris visszhangzik a lelkemben Jézus mondata: *„Távozz tőlem, sátán, mert emberi módon gondolkodol!”*

Igen. Mit is mond Jézus? *„Ti sírtok majd és jajgattok, a világ azonban örülni fog.”* Bizony, amikor szenvedünk vagy együtt érzünk valakivel, aki fontos nekünk és szenved, akkor könnyű sírva, jajgatva Istenre haragudni azért, mert van szenvedés. Jézus azonban más választ élt elénk: kivette részét a szenvedésből, és azzal, hogy belépett a világunk szenvedésébe, megosztotta ezt velünk, és ettől kezdve már senki, aki szenved, nincs egyedül.

Az utolsó vacsorán azonban – bármennyire is körülötte ültek az apostolok –, bizony nagyon egyedül volt. Látszólag hiába telt el három év, azok, akikkel mindent megosztott, a szellemi javait is, teljes értetlenséggel vették körül... Akkor miért csinálta végig mégis a keresztutat, a halálig...? Szerintem azért, mert tudta, hogy a Lélek pünkösdkor mindent az eszükbe juttat majd. *„Szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé változik majd.”*

Jézus tudta, hogy eljön majd az idő, amikor teljes meggyőződéssel és hittel apostolai is vállalják majd azt az utat, amelyet ő bejárt előttük.

Almássy Mária, Budapest